

"ישיבישע בלאט"**"לאמדעס" ב"דף היומי" בשו"ת ומ"מ"****"מראי מקומות"**

דם חללים ודם קילוח, בסוגי הדמים ובמה הנפש יוצאת, עי' רש"י בכריתות כב. ובתוס' כאן ד"ה ודם, וע"ע רש"י בסוגין וברמב"ן והר"ן מה שביארו בדבריו, וע"ע ברמב"ן מה שהביא ש"י ר"ת, וברמב"ם טו"א י' ג' ומה שביאר התפארת יעקב בדבריו, וע"ע דבר אברהם ח"ב ט' ט'.

אמר רב פפא הכל מודים וכו', ובדבריו מבואר שגם למד אינה לשחיטה אלא לבסוף, אחר שנגמרה חשיבא גם תחילתה למעשה שחיטה, ובראשונים הקשו למעיל כט: גבי שוחט פרה ב-ב' סודרין דשם משמע דלמ"ד אינה לשחיטה אלא לבסוף לא חשיב התחלה כלל כמעשה שחיטה?, עי' ר"ן שחילק בין דין השחיטה לדין ההכשר, ועי' תורא"ש שביאר דבריו, וע"ע תפארת יעקב, ולפי מה שביארנו לעיל מהגר"ח ביסוד "אינה לשחיטה אלא לבסוף" ניחא הכל, ונ"מ בכל זה בנגעה טומאה בדלעת קודם גמר שחיטה, עי' תפארת יעקב, וחזו"א מכשירין ז' ד'.

הרמב"ם טו"א י' ג' פסק להלכה כרב אשי, ומאיך דעת הרמב"ם בהלכות שחיטה ד' יג' שישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף ולמה לא כתב דהדם מכשיר בודאי?, עי' רעק"א תפארת יעקב ואור שמח פסוהמ"ק א' יח'.

לענין שריפה מיהו שוו להדדי וכו', ומכאן דנו הפוסקים האם מצרפים לדעה אחתאם הדין שווה אע"פ שאין הטעם שווה, עי' רמ"א חו"מ כה' ב' שהביא דעת המהרי"ק שהוכיח מכאן לצרף (וכאן הו"א אף לקולא עי' מצפה איתון), ודעת הש"ך שם ס"ק יט' דאין לצרף, עי' נודב"י תנינא חו"מ ג'.

תולין, לא אוכלין ולא שורפין, עי' רש"י שגירסא שאינה צריכא היא, ועי' תוס' רא"ש ותורת חיים.

תוד"ה צריד, הקשו מצירוף כלי שיהני גם לגבי הכשר, ועי' תורא"ש, שיטמ"ק, ראש יוסף לב אריה ותפא"י מה שתירצו.

בבאור הצדדין בספק שלא מהני חיבת הקודש לטמא אחרים, עי' מקדש דוד לז' ב' שחקר בגלל שחיבת הקודש נותנת עליהם רק דין רביעי או שזה סוג טומאה חדשה, ועי' ח"י הגרי"ז זבחים טז. שהוכיח מדברי הרמב"ם כצד השני שזו סוג טומאה חדש דל קדשים, ע"ע ספק זה איך שהובא בירושלמי חגיגה פ"ג ה"ב..

לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשעה'

ע"ב

חד בטומאת מת וחד בטומאת שרץ, ובפסחים טז. מובא פסוק נוסף המלמד דין הכשר, עי' תוד"ה חד, ועי' רש"ש, וע"ע תורת כהנים שמיני יא' ה' איך שמפרש באופן אחר את ב' הפסוקים.

רש"י ד"ה ואפילו, ביאר שבהכרח בכוונה שמכשירה לטמאות אחרים דבחולין אין שום נ"מ במה שטמא, ועי' רש"ש ועוד שתמהו על דבריו דהא לעיל אוקימנא בחולין שנעשו על טהרת הקודש.

במסקנת הסוגיא איתא במנחות קב: שכל ספיקו של ר"ל הוא מה"ת אבל מדרבנן ודאי שמטמא אחרים, ועי' תוס' לז. מה שנקשו מפסחים כ. עי' תי' ומה שתי' עוד בלב אריה.

ובדעת הרמב"ם יש לעיין, שבתחילה כתב שאר אבהו"ט פרק יב' יג-יד שלמנות בו ראשון ושני הרי זה ספק כספיקו של ר"ל, ובפרק ח' הל' ג' כתב הרי הם כראשון לטומאה ומונין בהם ראשון ושני?, ובראב"ד שם הקשה דאם זה ספק היה לנו לילך לקולה, עי' כסף משנה יב' יד', ובראש יוסף וכן במקדש דוד קדשים לז' ב', ועי' ח"י הגרי"ז זבחים טז. מה שביאר על פי לשון הראב"ד בהשגה.

מכלל דחיבת הקודש דאורייתא, ומכאן הוכיחו התוס' לעיל לה. ועוד מקומות דדין חיבת הקודש מה"ת, אבל רש"י בפסחים לה. כתב דהוא מדרבנן וכן מוכח בזבחים מו: ובמנחות כא. עי"ש ברש"י, ובתוס' בזבחים ומנחות, וכן בחגיגה כג: דחו ראיותיו.

ובדעת הרמב"ם טו"א י' יז' נראה שהוא מדרבנן, עי"ש ראב"ד וכס"מ, ומה שנראה מדבריו שסותר למש"כ בהל' פסוהמ"ק יח' יב' דהאוכל כזית מלבונה שנטמאת לוקה, עי' מנחת חינוך קמה' ו', ועי' בד קודש ח"א סי' ס' (וע"ע רמב"ם איסו"מ ו' ח' ובתפארת יעקב כאן).

האי בשר דאיתכשר במאי, וכן מקשים בפסחים כ. ועי"ש רש"י למה לא מקשה על בשר קדשים טמא דאיתא בקרא, משום דאיירי בשלמים הנאכל בכל העיר, וא"כ קשה למה כאן מקשה?, עי' לב אריה וקצוה"ח תו' א'.

משקי בית מטבחיא, מהם גדרם, עי' לקמן לז. תוד"ה כי מהניא, ועי' מקדש דוד לז' ב', ועי' תוד"ה עצים למה לא יהיה בהם דין חיבת הקודש עי' מקדש דוד שם א' וקה"י זבחים כה'.

פרה של זבחי שלמים, עי' רש"י למה נקט שלמים, ובקצה"ח פי' לשי' דלעיל דע"י ששלמים קדשים קלים ממון בעלים הוי ניח"ל, ועי' מנחת חינוך קס' ו' מה שהקשה, ועי' קה"י ב"מ ל'.

ועדיין משקה טופח עליה, עי' פרש"י ועי' תוס' מה שהקשו על דבריו וביארו באו"א, ועי' לב אריה שמיישב דברי רש"י, ועי' שפת אמת פסחים כ. כיצד למד זאת הרמב"ם (פיה"מ עדיות ב' ג').

תוד"ה והבשר, הקשו מנין לרבות עצים ולבונה, אולי מרבה אוכל שלא הוכשר, עי' ח"י הגרי"ז זבחים לז. מש"כ ליישב.